

שנה שש עשרה - עלון מס' 823

@ השבת "מברכין". ר"ח תמוז יחול בימים רביעי וחמישי הבעלי"ט. יחדשהו הקב"ה לטובה ולברכה לששון ולשמחה לישועה ולנחמה, לפרנסה ולכלכלה ולבשורות טובות, אכ"י"ר. @ בשבת זו, כו' סיון הילולת התנא יונתן בן עוזיאל זיע"א.

בס"ד כו' סיון ה'תשע"ו

הדלקת נרות - 19:32
צאת השבת - 20:23
רבנו תם - 21:18

שעון קיץ - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפטידיון: "ויאמר שמואל" (שמואל א' יא')

פרשת קורח

בדוק ומנוסה - סגולה להשתתף בסעודה רביעית בביהמ"ג "אוהל-מועד" השיעור בלויין יחל ב- 21:30

מלנייני הפרשיה:

← "ויקח קרח" בגימטריה = "זה במקח רע". כלומר: קרח עשה מקח רע (טעות), כאשר קלקל משה וחשב כי יוכל לנצחו.

← "עושר שמור לבעליו לרעתו". בגימטריה = "עשרו של קרח לרעתו היה לו". קרח, ועמו דתן, אבירם, און בן פלת ועוד 250 אנשים, חלקו על שמכותו של משה.

← משה נופל על פניו כאשר שומע זאת, כי חושש הוא מאד מאשר יקרה להם מאת ה'.

← אהרן ומולו העדה החולקת, מקטירים קטורת לפני ה'.

← האדמה פוערת את פיה ובלועת את קרח ועדתו ורכושם, ואש אוכלת את 250 האנשים.

← בני ישראל מתלוננים על ה', וה' נוגף אותם במגפה.

← ה' מלמד את משה 'פנטו' כדי לעצור את המגפה, והוא: **להעביר קטורת בתוך העם.**

"ויקח קורח..."

רש"י אומר, "פרשה זו יפה נדרשת", יש אומרים, שפרשה זו של קרח, אפשר לדרוש בה בכל ימות-השנה, **שבכל השנה יש מחלוקות.** וכן אומרים "ובני קרח לא מתו" - **שהמחלוקת, לא מתה.**

למה נקרא שמו "קרח", שנעשה קרחה בישראל בגללו, שנהרגו י"ד אלפים מישראל. סנהדרין ק"ט.

"אתה והם ואהרן"

אתה והם ואהרן" סופי תיבות: **המנ.** המן וקורח מחלוקתם שווה. זה נלחם עם משה שהיה גדול הדור, וזה נלחם עם מרדכי שהיה גדול הדור. זה מת **בירידה** וזה מת **בעליה**, דכתיב: ויתלו את המן על העץ.

אם כמות כל האדם ימותון **אלה** - ס"ת: **המן.** כי גם המן לא מת כשאר כל אדם. (קול התור)

"וישמע משה ויפל על פניו... בוקר ויודע ה' את אשר לו"

נשאלת השאלה **למה משה חיכה עד הבוקר על כזה חשד חמור ולא הוכיח להם מיד באות ובמופת שחשדם אינו כלום?** ואפשר לומר ע"פ מה שידוע שמושה היה דן את עם ישראל בכל יום ואם היה חשד בין איש לאשתו היה אומר להם לבוא מחר ואז היה רואה איפה החלק של האשה במן יורד, אם בבית הבעל אז היא כשרה ואם בבית אביה אז היא טמאה. ומשה לא רצה לעשות אות ומופת כדי שלא יגידו שהחשד נכון ובגלל שמושה בעל מופת הצליח להציל את עצמו אלא אמר להם נראה בבוקר איפה המן ירד. (החידוש היומי)

"ואהרן מה הוא כי תלינו עליהו" (ט"ז י"א)

שנינו בפרקי אבות: כל מחלוקת שאינה לשם שמים זו מחלוקת **קורח ועדתו**, ולא אמרו: **מחלוקת קורח ועדתו עם משה ואהרן**, כמו מחלוקת הלל ושמואי. שכן הכתוב מעיד עליהם בפירוש הנועדים על ה'. שהיו חולקים כביכול על המקום ברח' הוא. "ואהרן מה הוא", **לאהרון אין שום חלק במחלוקת ואיננו ממלא בה שום תפקיד.** (רבי אהרון מאטשוקוב)

"ויקומו לפני משה"

בשעה שמושה בא, **כולם קמו לפניו.** מה עשו הרשעים האלו, הרי אם לא יקומו לפני משה, כולם יגערו בהם, **לכן קמו זמן מועט לפני שמושה הגיע** כדי שלא יכבדו את משה בקומם לפניו, וזה שאמר הכתוב ויקומו לפני משה, **לפני שמושה הגיע.**

פינת הניבים והפתגמים

דבר גְבֵהָה גְבֵהָה = התנשא בדבורו, התרברב. דוגמה: מאמן הקבוצה שזכתה בשני נצחונות רצופים החל לדבר גְבֵהָה גְבֵהָה, ושרשרת ההפסדים לא אחרה לבוא.

מקור: אל-תרבו תדברו גְבֵהָה גְבֵהָה, יצא עתק מפיקם [שמואל א ב ג]. (ניבונכו)

הסידור ממשל מדרך עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי" <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

מה בין קורה, כתמר, ולאשת פוטיפר ?

בשני מקרים בתורה, אחד נדרש לגנאי ואילו האחר נדרש לחיוב: אשת פוטיפר, וכלת יהודה- תמר. שתיהן רצו לשם שמים, מדוע אחת מרשעת והשנייה צדיקה? אמת שתיהן רצו לשם שמים, אך יש לדעת שהמטרה לא מקדשת את האמצעים. חז"ל בחנו את החיתום של המעשה של כל אחת מהן.

אשת פוטיפר רצתה להביא ילדים מהצדיק אך מה עשתה שהקב"ה לא איפשר לה? **תבעה בכוח**, הכפישה את שמו ואף 12 שנה הפסיד מחייו עת ששהה בבית הסוהר... החיתום הוכיח שכוונתה לא הייתה באמת לשם שמים. לעומתה, תמר כלת יהודה שראתה שה' מונע את הבאת הילדים, שותקת. היא איננה פוגעת ביהודה הגם - במחיר שהיא תישרף... מעשיה בסוף הוכיחו **שכוונתה הייתה נטו לשם שמים**.

קורה הוכיח שקנאת הסופרים שלו לא הייתה באמת לשם שמים ולכן לא הרבה חכמה... אלא הוביל לאבדון של כל המשתתפים עימו במחלוקת. העונש מידה כנגד מידה: כיון שטען שמשא מתנשא בעוד ה' מעיד עליו: "ומשה עניו מכל האדם אשר על פני האדמה", כדי לקיים את דבריו היה חייב להיות **מתחת לאדמה**....

"בניד בשתילי זתים" - חינוך

חינוך בחופש הגדול

בני נוער רבים, במודע או שלא במודע, חוששים מימי החופשה הארוכים: מן הבטלה, מההעדר הגבולות, מן הפיתויים, מן הבזבז ומן הבדידות. אנו ההורים צריכים להציף חששות אלו, ולהציע אפשרויות להתמודדות מתוכננת עם חופשה.

ילדים בלי מסגרת זה קשה. כל לוח הזמנים משתנה. ההרגלים נשכחים לאט לאט והגבולות נפרצים. אנחנו, ההורים שגם ככה מוצפים במשימות ועבודות ותפקידים משפחתיים, מקצועיים וחברתיים מגדילים בבת אחת את הנתח הגדול של תפקיד ההורות וצריכים פתאום גם להחליף את תפקיד המורה, הגננת, המטפלת בצהרון ומדריך החוגים שצריכים להמציא שפע של פעילויות לילדים. לכן כדאי לשבת עם הילדים ולהכין רשימת משימות ומטלות לימי החופש ולשלב כמובן גם ימי כיף ופעילות נופש. אנו ההורים צריכים להנהיג ולסחוף אחרינו אחרים ולהיות בעלי יכולת הובלה והשפעה. ברור שכולנו רוצים להיות מנהיגים בביתנו, להשפיע על ילדינו ולהוביל אתם למקומות טובים ולא לשמוע כל יום "אמא משעשע לי" ועוד.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג **י"חזק יוסף** שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה **21:30** השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**, בחסות "בית הלחם"

מיום מיוחד לנושם

ברכה והצלחה

למישפחה אברג'ל הי"ו על הסיוע לזיכוי הרבים. לרפואת והצלחת כל ילדיהם חתניהם וכלותיהם, נכדיהם וכל משפחתם. שיזכו בפרנסה טובה, אושר שלוה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם.

כסלה

אמנת נפתח חוג **לטעמי המקרא בימי רביעי** בשעה 18:00 בבית הכנסת "חזקאל הנביא" פרטים: **054-5604336**

כרחה והצלחה

לריות ויעקב בינה שיזכו ברפואה שלימה ובפרנסה טובה ואושר לכל ילדיהם ונכדיהם, וברכה והצלחה **ליובל** בן מיכל ולנועה בת אורלי שיצליחו בכל דרכיהם ומעשיהם

כרכות ואחוזים

לכאוהד ורות אקויל להולדת הבת יה"ר שתגדל כאימותנו הקדושות שרה רבקה רחל ולאה, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה ומעשיה וברכה והצלחה **לציפי וישראל אקו** ולשלמה ודליה ברכי שירוו נחת מיוצאי חלציהם

ברכה והצלחה

לידידנו מזכה הרבים **דוד ואורלי טייטו** לרפואת והצלחת כל משפחתם. שיזכו בפרנסה טובה, אושר ושלוה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה וזיווג הגון משורש נשמתה **לפנינית** בת אורלי

ברכה והצלחה

לידידנו מזכה הרבים **אהרון וצביה ג'רפי** לרפואת והצלחת כל משפחתם. שיזכו בפרנסה טובה, אושר ושלוה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה שירוו נחת מכל יוצאי חלציהם.

ברכה והצלחה

לע"י הענוה והצנועה **נזימה אלדד** בת מרים ז"ל **השבת בשעה 12:15 משמרה בבית המנוחה אזכרה ביום ראשון כז' סיון 17:15** - עליה לבית העלמין. **18:00** - מנחה, דברי תורה, סעודה וערבית בבית הכנסת "אוהל מועד" רח' הנשיאים 3, יבנה

ברכה והצלחה

לע"י החסיד והישר **אשר קפטיאו** בן מרים ז"ל ביום שלישי פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

ברכה והצלחה

לע"י החסיד והישר **סלומון אלביליה** בן זוהרה ז"ל ביום שלישי כט' סיון פקידת שנתו.

ברכה והצלחה

לע"י החסיד והישר **אשר קפטיאו** בן מרים ז"ל ביום שלישי פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

ברכה והצלחה

לע"י החסיד והישר **סלומון אלביליה** בן זוהרה ז"ל ביום שלישי כט' סיון פקידת שנתו.

ברכה והצלחה

לע"י החסיד והישר **אשר קפטיאו** בן מרים ז"ל ביום שלישי פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

ברכה והצלחה

לע"י החסיד והישר **סלומון אלביליה** בן זוהרה ז"ל ביום שלישי כט' סיון פקידת שנתו.

ברכה והצלחה

לע"י החסיד והישר **אשר קפטיאו** בן מרים ז"ל ביום שלישי פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

שבת שלום זמבורד

בריאות והחלמה איתנה :

שלמה לארי בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו ישראל פריג' רפאל בן מרים הי"ו יצחק-חי כהן זהב בן פרידה הי"ו באבאי באבאי בן מורודי הי"ו לירון מלכה בן ריטה ועמרם הי"ו	שאל-אליהו כהן בן מזל הי"ו רחל מוסאי בת ביבי ומרדכי הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת לאה בלקר בת מרסל מנב"ת סיגלית כלימי בת דינה מנב"ת רזיה סינדי בת חוה מנב"ת בן יהושע ניקי ניסים הי"ו זהבה אפרת בת מרים מנב"ת	מרבית בן מרים הי"ו משה גמזו בן שרה ז"ל שרה בכורי בת חוה ז"ל גולשן באבאי בת מרים ז"ל מרים יתח בת חנה ז"ל מרים ועלני בת גולשן ז"ל רינה עדיקה בת חסינה ז"ל גילה הירש בת רחל ז"ל רבקה אביבה בת יקות ז"ל	מרבית בן מרים הי"ו משה גמזו בן שרה ז"ל שרה בכורי בת חוה ז"ל גולשן באבאי בת מרים ז"ל מרים יתח בת חנה ז"ל מרים ועלני בת גולשן ז"ל רינה עדיקה בת חסינה ז"ל גילה הירש בת רחל ז"ל רבקה אביבה בת יקות ז"ל	מרבית בן מרים הי"ו משה גמזו בן שרה ז"ל שרה בכורי בת חוה ז"ל גולשן באבאי בת מרים ז"ל מרים יתח בת חנה ז"ל מרים ועלני בת גולשן ז"ל רינה עדיקה בת חסינה ז"ל גילה הירש בת רחל ז"ל רבקה אביבה בת יקות ז"ל	מרבית בן מרים הי"ו משה גמזו בן שרה ז"ל שרה בכורי בת חוה ז"ל גולשן באבאי בת מרים ז"ל מרים יתח בת חנה ז"ל מרים ועלני בת גולשן ז"ל רינה עדיקה בת חסינה ז"ל גילה הירש בת רחל ז"ל רבקה אביבה בת יקות ז"ל
--	--	---	---	---	---

ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

חולה שיש בו סכנה בשבת

א. מי שנשקפת סכנה לחייו, חובה לחלל עליו את השבת, להסיעו לבית החולים, או להדליק אור חשמל בכדי לטפל בו, וכן כל כיוצא בזה. ועתה נבאר כמה פרטים בענין זה, כפי שכתבם מרן הרב זצ"ל בספריו.

כל מחלה שאומרים שהרופאים שיש בה סכנה, מחללים עליה את השבת, וכפי שנתבאר כבר, אפילו אם הרופאים אינם שומרי שבת בעצמם, מכל מקום, בהיות ודבריהם מעוררים לכל הפחות "ספק" סכנה, הרי שאף על ספק סכנה מחללים את השבת, ולכן יש לשמוע בקולם ולחלל את השבת עבור החולה.

ב. מי שנשך אותו כלב בשבת, אף על פי שאין סכנה מצד הדימום במקום הנשיכה, כל שיש ספק לגבי בריאותו של הכלב, יש להסיע את הנשך במהירות לבית החולים, שמא הכלב חולה בכלבת, ואם ימתינו עד לצאת השבת, לא ניתן יהיה לטפל באדם הננשך (כי לאחר שנגיף הכלבת חודר למערכת העצבים, אין יותר אפשרות לרפא את החולה, אבל קודם לכן, יש אפשרות לרפאותו לגמרי באמצעות סידרת זריקות).

ג. מי שהכיש אותו נחש בשבת, יש לפנותו גם כן בהקדם לבית החולים, ולהזמין לו אמבולנס ולעשות כל צרכיו. ואם יש אפשרות לצוד את הנחש ולהרגו, מצוה לעשות כן, משום שעל ידי זיהוי הנחש, יוכלו להגיש לחולה טיפול הולם בבית החולים.

ד. מי שנעקץ בשבת על ידי צירעה או דבורה, אם ידוע שיש לו רגישות לעקיצה מסוג זה, יש לקחתו לבית החולים בשבת. אבל סתם אדם שנעקץ על ידי דבורה, אין לחוש לסכנה מחמת עקיצה כזו.

ה. מי שנעקץ על ידי עקרב, יש לפנותו לבית החולים. ואם יש צורך לצוד את העקרב, מותר לצוד אותו בשבת לצורך רפואת החולה (שיש שנהגו, לקחת את העקרב, ולטגנו במחבת, ולהניחו על מקום העקיצה כך נהגו לעשות עד לפני כחמישים שנה, אבל בזמנינו יש לטפל בו בדרכי הרפואה המקובלים). לפי דברי הרופאים בזמנינו, כל סכנה אבר, כלומר, סכנה לאבר אחד, כגון יד או רגל, היא סכנה גדולה לכל הגוף, כי מחולי גדול כזה, יכול להמשך זיהום לכל הגוף, ודבר זה עלול לגרום אף למוות. לפיכך אין ספק, שבכל מקום שיש חשש סכנה לאבר אחד, יש להתיר לחלל שבת עבור החולה. ולכן במקום שיש חשש לעיוורון, יש לחלל את השבת בלי ספק, (גם ללא מה שכבר ביארנו, שחולי העיניים הוא חמור יותר משאר חולאים), וכן במקום שיש זיהום חריף באיזה אבר, שיש חשש לבריאותו, יש לחלל שבת עבור חולי כזה.

ו. כן מי שנשטטה עצם היד או הרגל שלו ממקומה, מותר להחזיר את העצם למקומה בשבת. ואם הרופא אומר שיש בדבר ספק סכנה, מותר לחלל את השבת עבורו אפילו בנסיעה לבית חולים וכדומה. ומותר לבצע בשבת צילום רנטגן על פי הוראת רופא, בכדי לקבל אבחנה מדוייקת על שבר, או כל דבר העלול להביא לסכנה.

ז. חולה שחש ברע, ויש לו חוס גבוה מעל ארבעים מעלות, וניסה להוריד את החום באמצעות תרופות, והחום בתוקפו אינו יורד, ולא ידועה סיבת החום, מותר לו לפנות מיד לבית החולים לצורך בדיקות וטיפולים. אבל אם אחזה אותו הצטננות רגילה, הרי הוא חולה שאין בו סכנה, ואין לחלל שבת עבורו בנסיעה לבית חולים.

בח הדיבור - פרשת קורח

"ויקהל עליהם קרח את כל העדה" = ס"ת "תלחם" צעקו כדי להגביר את המוטיבציה. מכירים את אלו שלא מבינים על מה האסיפה ומה עתידים לשלם על כך ורק צועקים כנגד הצד השני? כך זה שהחברה משפיעה מגיעים לדברים גרועים מאוד. "וישלח משה לקרוא לדתן ואבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה, המעט כי העליטנו מארץ זבת חלב ודבש להמיטנו במדבר". אומר רש"י "לא נעלה"- פיהם הכשילים שאין להם אלא לשון ירידה. נשים לב שמחלוקת מתחילה ממעט, דהיינו לא רצו לבוא ואדרבא הוסיפו על המחלוקת בדיבורם. לומדים זאת מהתיבה להמיטנו אותיות תנו מילה ותוסיפו שמן למדורה. ואם לא מצליח תעברו למכות. כי העליטנו מארץ מצרים=ר"ת מכה. ידוע שמחלוקת, לשון הרע, רכילות וכדומה נעשים בתנועת יד, בקריצה ועיקום פנים. גם בקול לומדים זאת מהתיבה תשתרר יש תיבות תש"ת, תר"ת ותשר"ת, אלו הם הסימנים של התקיעות בראש השנה. אומר הפסוק "היתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו". זהו הרמז שיש מחלוקת כולם שומעים עליה וגם חרדים ממנה. ואמרנו שהתקיעות הם בראש השנה וזה רמזו השתרר האותיות ה-ר-ה-ר"ת בראש השנה ונתרו באמצע האותיות ש-ת-ר שהם רמז לתקיעות, ת=תקיעה, ש=שברים, ך=תנועה. כל המהלך הזה להראות לנו שאפילו מעט תוקעים עושים הרבה רעש זה צורם והמחלוקת מתרבה. זהו המעט ברישא. ויש דרך תשובה גם במחלוקת הקשה ביותר. "זבת חלב ודבש" = ס"ת שבת קודש שמאחדת את השורות. השתרר=ראש השנה יום הדין שבו מתוודים על החטאים. פי=ר"ת יום כיפורים שבו כל אדם כמלאך ונקי מעבירות לאחר ויודוי וחרטה. לכן יזכור האדם את הימים שהם שבת דהיינו שבהם לא יוכל לתקן את המעוות לכן זה הזמן להרבות אהבה שלום ורעות. זבת חלב ודבש להמיטנו=ס"ת תשוב בתשובה תבחר בארץ זבת חלב ודבש שזה הגן עדן האמיתי גם פה וגם בעולם הבא. ולמדנו שכל המהלך הזה בא מהגאווה. תשתרר אותיות שררה אז תיקח את שתי התיבות ותחברם ותוציא מהם תשורר שירים ומיזמורים ותפילה ל- ה' יתברך. כך תינצל מהגאווה שהיא אם כל הצרות. "וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקולם כי אמרו פן תבלענו הארץ". אומר רש"י בשביל הקול היוצא על בליעתם. ישנו רמז אולי הבינו שקלקלו בכח הדיבור ואחר שקרה הדבר מה שיצא מפייהם זהו רק קול, וזה רמז גם לעם ישראל כשיש מחלוקת ינוס משם בלי להסתכל אחורה שמא חלילה יתפסו לאש המחלוקת. בכל מקום היה מת וקול צעקתו לומדים מהתיבה סביבותהם אותיות סביב המת. יבין האדם שיש או לקולם אותיות לקולם דהיינו שירה ותפילה או חלילה הפוך, ה' יזכנו. (מעבדכם הנאמן א.ש.)

" ואבותינו סיפרו לנו "

בודד בתשובה

נולדתי כחילונוי לכל דבר. למדתי בתיכון, שרתתי בצבא, ובערך בגיל 25 חזרתי בתשובה. שלוש שנים לאחר מכן נישאתי עם בעלת תשובה כמוני, בחתונה מצומצמת מאוד. המשפחות שלנו התנגדו וניתקו אתנו קשר. למדתי בכולל ושלוש שנים לאחר נישואינו נולדה בתנו הבכורה. אני זוכר היטב איך עזבתי את בית החולים לאחר הלידה. אב צעיר ומאושר. רציתי להתקשר למישהו ולספר את הבשורה הנפלאה ואז התברר לי שאין לי למי. ההורים שלי ושל רעייתי וכן כל המשפחה לא דיברו איתנו. חשבתי שזה לא נורא, נספר לחברים ואז התברר לי שאין לנו חברים. עם החברים של פעם ניתקנו כל קשר ועם החברים של היום... זהו, שפתאום קלטתי, שאין לנו דבר כזה, חברים של היום. נכון, היו לי חברים לכולל. אבל זה בדיוק מה שהם היו, חברים לכולל. למדתי איתם בחברותות והתווכחנו בלימוד, אבל לא ידעתי אפילו איפה הם גרים. התקשרתי לחברותא שלי ואמרתי לו, שנולדה לי בת. הוא הגיב ב"מזל טוב מזל טוב, הרבה נחת".

השתרר שקט. רציתי לומר לו שאני נרגש מאוד, אבל קלטתי שזה ממש לא לעניין. הוא שאל אותי אם הכל עבר בסדר, ואני אמרתי לו שכן. ושוב אמר "מזל טוב מזל טוב", וניתק. ואני נשארתי לבדי בעולם, מבלי יכולת לחלוק את האושר שלי עם איש. אפילו לא עם רעייתי שהייתה בבית החולים. ביום שלמחרת, קראתי שם לילדה בעלייה לתורה. כולם אמרו "מזל טוב מזל טוב", ואף אחד לא הכיר אותי. כמה שבתות לאחר מכן עשיתי קידוש בבית הכנסת, אבל רוב המקומות היו ריקים, כי אנשים לא בדיוק הכירו אותי. אמרו מזל טוב והלכו עוד לפני הקידוש. אלה שכן נשארו, עשו קידוש ואכלו קצת. רשמתי לפני, שרק אחד התעניין איך קוראים לילדה. כעבור שנה וחצי נולד בני. כשאני נזכר בזה אני כמעט רוצה לבכות. גם כאן לא היה לי למי בדיוק לספר, ומכיוון שעברתי כולל, גם לחברותא החדש שלי לא הרגשתי בנוח לספר. וכך אני צריך להתכונן לברית.

ביום שישי סיפרתי לאחד מהשכנים שלנו שנולד לי בן, והוא הגיב כצפוי ב"מזל טוב מזל טוב" ושאל איפה ה"שלוש זכר". מסתבר ששכחתי מהדבר הזה. לא רק בגלל שאני בעל תשובה אלא כי מעולם לא הזמינו אותי לאירוע הזה. הוא שלח אותי לאיזה גמ"ח של ארבעס, ואני עשיתי קניות על אף שידעתי בתוך תוכי, שאין סיכוי שגיעו. ביקשתי שיכריזו בבית הכנסת על ה"שלוש זכר". זו הייתה שבת קייצית. סעודת השבת מסתיימת מאוחר.

הגיעו חמישה אנשים לשלוש זכר של הבן שלי. חרדה גדולה מילאה אותי בנושא הברית. עשינו אותה בבית הכנסת מיד לאחר התפילה. הזמנו רב חשוב להיות סנדק והצלחנו שיהיו יותר ממניין בברית ובסעודה. לא קיבלנו שום מתנות ושום צ'קים. מה שכן, ארגון חסד מהשכונה שלח אוכל לשבת ונערה שתסייע לרעייתי. מעולם לא שכחנו זאת.

נולדו לנו שבעה ילדים ואיכשהו הפכנו למשפחה, וזה הפיג את הבדידות, ואני חייב לציין שזה הציל אותנו מהשממון שהיינו בו. בנושא קבלת הילדים לתי"ים, לא ארחיב את הדיבור. חששנו בתחילה מאוד. הרי לא היה אפילו מי שידבר בעדנו, אבל אני גייסתי את האברכים בכולל, והם נחלצו לעזרה על אף שלא היו בינינו יחסים אישיים. אני חייב לציין שקיבלו אותנו בלי פרוטקציה, רק על סמך עדות האברכים והתרשמות המנהל מהבית שבנינו. זו הייתה נקודת אור שהוכיחה לי שכל הדיבורים על אפליה אינם נכונים, ושילדים טובים ממשפחה טובה מתקבלים, גם אם הם לא אוהבים אתנו. וכאן אני מגיע לעיקר סיפורי. הכוונה אבר המצווה של הבן הבכור שלי. מאד פחדתי מהרגע הזה. תאר לעצמך אדם שצריך לפחד משמחה.

ייגעת את מוחי, מה אני עושה שלילד שלי תהיה בר מצווה יפה ושמחה? מה אני עושה? למי אני פונה? ערב אחד, אני בבית, צלצול בדלת. בדלת עמד אברך צעיר. "שלום", אמרתי. "שלום, אפשר להיכנס?" "בבקשה", אמרתי. הוא התיישב בסלון ומיד שאל: "אתה מזהה אותי?" "אני אמור לזהות?" "כן, אני אחיך הקטן". "מומיי?" "כן, אני מומיי". מומי היה בן עשר כאשר חזרתי בתשובה. "ברגע שחזרתי בתשובה המשפחה ניתקו אותי כל קשר". "מעניין למה איתי לא ניתקו" אמר מומי. "באמת מעניין", אמרתי. "אולי הם לא רצו לחזור על הכאב שהיה איתי, והחליטו לשמור אתך על קשר". "אני לא מבין", שמעתי עצמי אומר מתוך כאבי, "אבא ואמא פשוט נתנו לך לחזור בתשובה, ולא אמרו מילה?" "רגע אחד", אומר פתאום אחי, "מה עשית כדי לשכנע אותם, לרצות אותם, לפייס אותם?" "על מה היה לי לפייס אותם?" שאלתי "עשיתי להם משהו רע?"

"הם יכלו, אבל הם לא השתמשו ביכולת הזו שלהם, ואתה זה שהיית צריך לפייס אותם. הם ההורים שלך. אתה רוצה להגיד לי שלא עשית כלום כדי לפייס אותם?" "ממש לא", אמרתי. "הייתי פגוע מהיחס שלהם, הם שנתנו לי בילדותי לעשות כל דבר אסור, פתאום כשהפכתי לחדש, החליטו להילחם נגדי? אתה היית נוהג אחרת?" "נהגתי אחרת", אמר אחי. "שנה שלמה ירדתי על ברכיי וניסיתי לרצות אותם. הבטחתי שהם לא יפסידו מזה ורק ירווחו. עשיתי את כל מה שיכולתי, עשיתי עצמי סמרטוט ונתתי להם לדרוך עלי, ורק לאחר שנה התפייסו והם השלימו עם זה".

שוחחנו עוד ועוד. התברר שאחי מעורב עם כל הקהילה החרדית. בברית של בנו השתתפו כמאתיים אברכים ורבנים. חלקם חוזרים בתשובה וחלקם חרדים מלידה. שינו עשינו את אותו התהליך ואיפה אני ואיפה הוא. לא אאריך בדברים, קבענו לשמור על קשר והתחלנו להיפגש בקביעות. בתחילה היה קשה לי להודות באמת, אך בזכות האישיות שלו נפקחו עיניי.

מסתבר שאני זה שנתקעתי לכל אורך הדרך, גם בניתיק מהמשפחה וגם בחיבור לחברה החרדית. אחי מומי שחזר בתשובה גם לא ניתק את יחסי המשפחה ואפילו סחב את המשפחה אחריו וגם התחבר ללא קושי לחברה החדשה. ככל שהיה קשה לי להודות בזה, זה דווקא הרגיע את כל המרמור הגדול שהיה בי. היה בי כעס על החברה שאינה מקבלת אותי לשורותיה, וככל שהבנתי שהאישיות שלי נוקשה יותר ומתקשה להתמודד עם שינויים ביחסים בין-אישיים, כך הצד הפגוע שלי התרפא יותר ויותר. בעזרת אחי הקטן מצאנו דרך להתפייס עם המשפחה. הילדים שלי זכו להכיר את סבא וסבתא שנראו חרדים (בעקבות העבודה היפה שעשה אחי). במקביל עשיתי כמה צעדים בעצת אחי שגרמו לי להבין, שאני מוקף בחברים רק שאישיותי לא נתנה להם להתחבר אלי. עבודה קשה עשיתי במשך השנה ההיא, אך היו לה תוצאות. והתוצאה הראשונה והחשובה הייתה, חגיגת בר-המצווה של בני הבכור. כגודל הפחדים (המוצדקים) שלי, כך גודל השמחה שהייתה שם. כל משפחתי הייתה שם וכל אלה שלא ידעתי שהם חבריי. ישבתי שם על שולחן הכבוד, לימיני אבי שיחי, לשמאלי רב חשוב ביותר, ומשני הצדדים רבנים ואנשי חינוך. ראיתי את פניו של בני קורנות מאושר, חשתי מכובד ושייך לחברה שבה אני חי כל כך הרבה זמן. הרגשתי שמחה שכמותה לא הרגשתי מעולם וידעתי, שהגיע קץ הבדידות שכפיתי על עצמי... בעצם מאז ילדותי. עשרים שנה לאחר ששבתי בתשובה - ידעתי אמנם מאוחר - שכעת זו תשובה שלמה ומושלמת.

(הרב חיים ולדר-אנשים מספרים על עצמם)